

275

Той се огледа наоколо. След това, още полусънен, почна да се облича. От изненада и вълнение гърлото му се беше стиснало и той не можеше да проговори ни дума. Радостта сякаш пресече ръцете и нозете му! Пратеник от папата! Слава тебе, Господи, слава тебе, Чудотворецо!... Най-последно...

В това време смаяната стража водеше към палата трима чужденци. Великият примикюр ги посрещна при входа, поздрави ги с дълбоки поклони и ги поведе. Пратениците изкачиха стълбите и се намериха в едно предверие, осветено от треперливата светлина на няколко борини; след това ги въведоха в някаква обширна зала с мраморен под и големи стенописи. Беше студено ^и уморените пътници нетърпеливо се разхождаха от стена до стена, като потриваха вкоченелите си пръсти. Все пак те бяха изненадани от обстановката, защото очакваха да видят, че узурпаторът Иоанициус живее в някаква ~~малка~~ планинска колиба, сяда по земята върху кожи от диви животни и сам си прислужва във всичко.

Изведнъж ^{ти} вратата се отвори и пред тях се яви един висок мъж, със сиви очи и кестеняви, леко посребрени къдрици, които се виеха около ^{китката} ушите му. Умният му изпитателен ~~взър~~ ^{прописан} ~~взър~~ ^{взър} ги ~~прекоси~~ като ~~мълния~~ и те сведоха за миг, като зашеметени, очите си надолу. Той се доближи ~~до тях~~ и любезно им протегна ръка, като заговори по гръцки. Поздрави ги, въздаде хвалебствие към Светия отец Инокентий и ги помоли да го последват в работната му.

Те очакваха да видят един обезумял от радост човек, а видяха само един владетел, който със спокойно достоинство приемаше неизказано високата чест да получи саморъчно писмо от всесилния папа.

В огнището гореше буен огън. Тримата мъже седнаха близо до него и впериха мълчаливо взор в българския цар - както се наричаше той.

- Най-напред се посгрейте, благородни гости. Аз заръчам